

02.03-16.03.2022

Между 2 и 16 март 2022 г. **Алиона Загреба** (15 г.) от Мариупол води видео блог за живота си в условията на блокада.

Ден след ден Алиона описва ситуацията спокойно и донякъде по детски.

Първо, прозорци, счупени от взривна вълна, после – изгоряла кола до болницата, сбогване с цветята (твърде студено, за да се запазят живи), пожар в съседна жилищна сграда и апартамент на горния етаж, събиране на сняг за вода, готвене на външна камина, нощ, прекарана в дома на техни приятели, и накрая – евакуация в Запорожие на 16 март.

Алиона озаглавява видеото: „Долината на сянката на смъртта; две седмици ад в седем минути“.

Текст:

**Със звездичка са отбелязани изреченията, направени от Алиона на руски език*

Тази нощ прозорците ни бяха счупени от взривната вълна, но за щастие вътрешното стъкло остана непокътнато.

**Звукът от експлозиите*

Ура! Счупено стъкло навсякъде!

И така, това е нашият коридор, в който прекарваме нощите. Едно легло и още едно.

Отървахме се от цветята, защото започнаха да умират от студа.

Това е снегът, който топим, за да имаме вода за ползване.

Уау, обстрелват болницата. Можете да видите щетите там. Колата също е изгоряла.

Камината ни е някъде там. О, ето я. Родителите ми са навън, за да затоплят малко вода. Сега можете да ги видите.

И какво е това? Бомба или ракета (не знам точно, тъй като не съм специалист) е попаднала точно в асансьорната шахта.

В стаята ни е +11С.

Включих светкавицата, за да ви покажа, че тук са вещите, които сме опаковали: раница, чанта, моята раница и раницата на баща ми, за всеки случай.

И така, сега е 23:00 ч. В 22:00 ч. на четвъртия етаж започна пожар. Баща ми побърза да се обади на пожарната...

И така, изглежда, че днес е 10 март (проверява часовника си). Да, така е. Не мога да си спомня какво се случи вчера, тъй като направих няколко безсмислени видеоклипа. Вчера имаше пожар

на четвъртия етаж (*избухвания). Баща ми трябваше да отиде до пожарната, която се намира наблизо, защото нямаше мобилна връзка. Обстрелът беше толкова интензивен, че трябваше да седим в коридора, и то не само в коридора, а във входното пространство. И тогава нервите ми се сбoguваха...

О, не мога да видя нищо заради смога. Точно там има огромен пожар - горят 35 прозореца.

**В крайна сметка цялата сграда изгоря.*

Добър вечер. Това е ден 10 или който и да е там. Честно казано, не мога да си спомня. Десети ден без електричество, вода и всичко останало.

Вчера се преместихме на улица „Шевченко“. Не направих нито едно видео. Майка ми обаче направи видео обиколка на един двор. Не нашия, а съседния. Там не е останало нищо. Ще ви покажа.

Това са алеите, по които минавахме, за да отидем до Порт Сити (голям търговски център). Това е бойно поле, истинско.

А сега това е нашата стая. Това са всичките ни вещи, които пренесохме от дома си.

Някой приготвя пиле за супа и затопля вода. Там можете да видите следи – това бях аз, докато събирах сняг.

Снегът ще се разтопи. Засега ето един сладък снежен човек.

Мъжът каза: „Ястието, приготвено на огън, винаги е по-вкусно. Оттук и романтиката. Освен това нямаме алтернатива.“

И така, ракета ударила тази къща в 4 часа сутринта на 12 март. Националната гвардия е била там. Къщата ни беше силно повредена от взривната вълна. Всички бяха вътре, спяха или лежах будни. Майка ми и аз бяхме покрити с одеяло, което ни спасяваше от хвърчащите парчета. Можете да видите прозорците. Счупено стъкло покрива всеки сантиметър във вътрешността на къщата. Баща ми имаше късмет, че беше станал, защото огромен фрагмент удари леглото му.

О, рамка на прозорец! Двама души получиха леки наранявания. Тук спокойно може да се заснеме филм на ужасите. Това е кръвта на баща ми. Това беше нашето легло, но за щастие бяхме покрити с дебело одеяло. Това е леглото на баща ми с рамката на прозореца. Тук има разбити гипсови плоскости. О, стъклото е непокътнато, въпреки че рамката на прозореца е взривена. Но всичко е наред. Ето я и вратата.

**Нашата къща. Нашият апартамент е отбелязан с кръгче.*

**Нашите приятели ни гостуваха и споделиха храната си, тъй като нашата беше изцяло покрита със стъкла. Не можем да им благодарим достатъчно. Ето как прекарвахме вечерите.*

**Защита от взривните вълни. Книгите са подредени така, че да закриват всички прозорци.*

Това е обект на изкуството!

**Така ни посрещна град Запорожие. Дадоха ни да ядем, въпреки че трябваше да пътуваме още. Благодаря много, Запорожие!*

Мъжки глас: Момичета, благодаря ви!

02.03-16.03.2022

Aliona Zagreba (15 y.o.) from Mariupol had been making a video blog about her life under the blockade between March 2 and 16, 2022.

Day by day, Aliona describes the situation calmly and somewhat childishly.

First, windows broken by a blast wave, then a car burnt by the hospital, farewell to flowers (too cold to keep them alive), fire in a neighboring residential building and a flat upstairs, snow collection to get water, cooking on an outdoor fireplace, a night spent in their friends' house, and, finally, evacuation to Zaporizhia on March 16.

Aliona titled the video: "Our valley of deathly shadow; two weeks of hell in seven minutes."

Text:

**marks caption-text made by Aliona in Russian*

Tonight, our windows were broken by a blast wave, but luckily, the inner glass remained intact.

**the sound of explosions*

Woohoo! Broken glass everywhere!

So, this is our corridor where we spend the nights. A bunk, and another one.

Getting rid of flowers as they started to die because of the cold.

This is the snow that we melt to have some service water.

Wow, they shelled the hospital. You can see the damage over there. The car was burnt as well.

Our fireplace is somewhere there. Oh, there it is. My parents are outside to warm some water. You can see them now.

And what is it? A bomb or a missile (I do not know exactly as I am not an expert) got right into the elevator shaft.

It's +11C in our room.

I turned on the flash to show you that here are the belongings that we packed: a backpack, a bag, my backpack, and my father's backpack, just in case.

So, it's 11 p.m. At 10 p.m., a fire started on the 4th floor. My father rushed to call the fire brigade...

So, it seems today is March 10 (checking her watch). Yes, it is. Can't really remember what happened yesterday as I made some senseless videos. Yesterday, there was a fire on the 4th floor (*explosions). Father had to reach the fire station located nearby because there was no mobile connection. The shelling was so intensive that we had to sit in the corridor, not just in the corridor, but in the entry space. And then my nerves said farewell...

Oh, I can't see anything because of the smog. Right there, there's a huge fire – 35 windows burning.

**Eventually, the entire building burnt.*

Good evening. This is Day 10 or whatever. To be honest, I can't really remember. The 10th day without electricity, water, and everything else.

Yesterday, we moved to Shevchenko Street. I did not make a single video. However, my mum made a video tour of a yard. Not ours, a neighboring one. Nothing is left there. I will show you.

These are the alleys we used to follow to go to Port City (a large shopping center). This is a battlefield, a real one.

And now, this is our room. These are all our belongings that we carried from our home.

Someone cooks chicken to make soup and warms up some water. There you can see traces – that was me collecting snow.

The snow will melt. For now, here's a cute snowman.

The man said: "Meal cooked on fire always tastes better. Hence, romance. Plus, we do not have an alternative."

So, a missile hit this house at 4 a.m. on March 12. The national Guard were there. Our house was heavily damaged by a blast wave. Everybody was inside, sleeping or lying awake. My mum and I were covered with a blanket saving us from shattering. You can see the windows. The broken glass covers every inch inside the house. My father was fortunate to be out of bed because a huge fragment hit his bed.

Oh, a window frame! Two people got minor injuries. One can easily shoot a horror movie here. This is my father's blood. This was our bed, but luckily, we were covered with a thick blanket. Here is my dad's bed with a window frame on it. Here are smashed plasterboards. Oh, the glass is intact despite the window frame being blasted in. But it's OK. Here was the door.

**Our house. Our apartment is marked with a circle.*

** Our friends hosted us and shared their food as ours was wholly covered with glass. We can't thank them enough. This is how we spent evenings.*

**Protection from blast waves. Books are piled to shield all the windows.*

It's an art object!

**This is how the city of Zaporizhzhya welcomed us. They gave us to eat despite the fact we needed to drive further. Thanks a lot, Zaporizhzhya!*

Man's voice: Girls, thank you!

Translated by Kseniia Talalai